

Forfatter: Paludan-Müller, Fr.

Titel: Udrag fra LUCIFERS FALD (1834)

Citation: Paludan-Müller, Fr.: "Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, I. Bind", i Paludan-Müller, Fr.: *Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, I. Bind*, udg. af CARL S. PETERSEN , 1909, s. 171. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-paludanm01-shoot-idm140207706594768/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, I. Bind

Ait i Muln er hyllet ind;
Naar i Nat han seer tilbage,
Hører han en dæmpet Klage,
Lig et Echo af hans Slad.
Det er Sphærens Chor, der synger
Om den store Fyrstes Fald ---
Smertens Lyn hans Aand udslynger;
Naget, som hans Hjerte tynger,
Ruller frem i Tordenskrald.

Da det var, som Angers Pile
Bored dybt sig i hans Bryst:
Mens han styrted tusind Mile
Søgte Sjælen, saaret, Hvile
Ved Eindrings bitter Lyst;
Og hans Aand med Smerte gik
Angerfuld mod Himlens Buer,
Og den gamle Flamme lucr
Op, som fordum, i hans Blk.
Paa Planeten i det Fjerne
Ølets Straale fæstet er;
Kloden fanged Lyset gjerne ---
Deraf blev den skønne Stjerne,
Som har Navn af Lucifer.

Kort var dog hans Stolthed avet,
Atter Trods fik Overmagt;
Og i Skyggerne begravet,
Gjennemfoer han Ætherhavet,
Grændseløst for ham udstrakt.
Men et eensomt Øde nær,
Mod hvis Afgrund ned han falder,
Sig til Selskab sammenkalder
Han de faldne Engles Hær,
Deres Sværm hans Tombhed dølger,
Og som Hersker mellem dem
Frem han flyver — Skaren følger
Gjennem Himmelrummets Bølger
Ned mod Afgrundsdybets Hjem.

Saa han fløi og faldt fra Oven,
Blandt sin dunkle Hær fordulgt,
Lige dristig og forvoven,
Lige trodsig, skjændt af Loven
Og dens Hævn i Hælen fulgt.
Himlen fjernes meer og meer,

Klodens aldrig talte Skarer
Hende forbi han farer,
Intet Maal endnu han seer;
Da faaer Øie han paa Jorden,
Lig et Glimt i Mørket tabt:
Nylig dannet, nylig vorden
Led i Stjernebæltets Orden,
Var af Gud den nylig skabt.

Og den Vældige betræder
Med sit Følge Jordens Rand:
Langs med Havets dybe Leie,
Over Klippers stille Veie
Her han til Ørknens Sand.
Derfra styrer han sin Fod
Gjennem Skovens hvide Sale
Hen mod Paradisets Dale,
Hen hvor Livets Vugge stod.
Her, blandt nylig skabte Minder
Om hans evig tabte Lyst,
Blussende med Rosenkinder,
Nu i Søvnens Arme finder
Eva han ved Adams Bryst.

Og fra Jorden op han hæver
Parret i sin stærke Arm;
Tankefuldt hans Øie svæver
Over Begge — stille hæver
Evas drømmerige Barn.
Og han kysser hendes Mund,
Hvisker varslende til hende:
Lyst skal paa din Læbe brænde,
Sorg til Rest dig levnes kun;
Mange Søner vil du føde,
Slægter spire skal fra dig,
Alles Hjerter dog skal bløde,
Alle, Levende og Døde,
Snart i Mørket tabe sig!

Aandende paa Adams Læber,
Hvisker nidsk han saa igjen:
Syndens Lid ved dig nu klæber,
Flammen som din Uskyld dræber,
Veirer brat din Lykke hen!
Begge paa det gamle Sted,
Vied' nu til Fremtids Kummer,
End i Uskylds faste Slummer